

**Jubilæum Sæculare Ecclesiæ Catholicæ Per Septendecim
Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala**

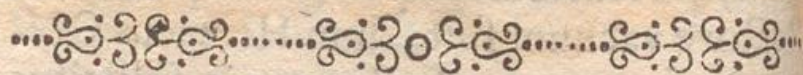
Per Septendecim Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala ; Ex Annalibus
Ecclesiasticis collectum Pro Xenio Oblatum Academicæ Sodalitati
Dominorum B. Mariæ Virginis Annunciatæ Herbipoli, Anno ...

Herbipoli, 1701

Decas V. Ab anno Christi 1040. ad 1050.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64765](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64765)

margaritas medimno dividerent. Sicque omnes divites, & Dux eorum gloriosus rediit.

DECAS V.

✽ *Ab anno Christi 1040. ad 1050.* ✽

1041. **M**ortuo Michaëli Paphlagoni post
 ✽ **M**criminis sui confessionem & poenitentiam peractam, successit in Imperio frater ejus Joannes. Eodem verò tempore Zoë coronavit & adoptavit in filium Michaëlem V. cognomento Calephatem filium Stephani patruelis Imperatoris. Sed cum hic ingratus Zoëm expulisset folio, & in Monacham attonderi jussisset, explosus à populo, & lapidibus impetitus in Basilicam confugit, Zoëmque revocavit. Verùm ad Imperium jam evocata erat Zoës soror Theodora, quam sub Romano Imperatore Zoà Monacham fecerat, ne imperare posset, quare ab eâ obtinuit populus, ut Michael ejusque frater Joannes ab arâ detraherentur, & per urbem ignominiosè raptarentur, oculisque privarentur, quod totâ plaudente urbe factum est.

Poloni Casimirum à se expulsam, & jam Monachum professum ac Diaconum ex

Clu.

Cluniacensi monasterio ad gubernandum
reposcunt, & à Benedicto IX. Papâ sub
hac conditione impetrant, ut Nobiles Po-
loni nummum S. Petro pendant, & Reli-
giosorum more attondeantur, ac panno
super candido in stolæ modum pendente
exornentur, atque sic pro uno Monacho
plurimi substituti videbantur. Casimirus
autem regum Polonicum in integrum re-
stituit, fudit hostes Angelico vallatus præ-
sidio, atque ita se gessit, ut in cœnobio
Majestatem Regiam non perdidisse, sed
auxisse videretur.

✠(1042.)✠ Constantinus Monoma-
chus, qui fuerat in exilium missus à Joanne
Michaëlis fratre, & jam Monachus factus,
revocatur, junctusque Zoë matrimonio,
in Imperatorem Orientis acclamatur. Sed
cùm pellicem superinduxisset sororem
Romani Scleri, nihil propius factum,
quàm ut exauctoraretur. Res tamen ultra
verba & minas non processit. Ipse fortiter
se gessit in Imperio, & quod felicitate
consecutus erat, fortitudine, rebusque
gestis promeruit.

In Hungariâ Uvo seu Ovo in Petrum S.
Stephani successorem insurgit, & ab uni-
versis regnicolis Rex creatur, uno tantùm
Gerardo Nobili Veneto Monacho antea,

ac postea Chanodiensi Episcopo refragante. Qui etiam Umbone consensu Tyranno prænunciavit, quòd propter scelera sua non supra triennium Principatum esset delibaturus, & sic eventus comprobavit.

✱(1043.)✱ Alexio Patriarchâ Constantinopolitano vitâ defuncto sufficitur. Michaël cognomento Cerularius ab exilio revocatus, qui missus erat à Joanne fratre Imperatoris.

In Anglia ab exilio pariter revocatus S. Eduardus Rex Angliæ renunciatur.

✱(1044.)✱ Romani pertæsi vitiorum Benedicti IX. eum expulerunt operâ sui Consulis Ptolomæi viri ditissimi, & Tusculanis Comitibus oppositi, & ejus loco Sylvestrum supposuerunt. Dicebatur is antea Joannes, & ex Sabinensi Sede pecuniâ in Petri Cathedram irrepsit. Cùm autem vix tribus mensibus sedisset, à Tusculanis expulsus est, & restitutus Benedictus: qui tamen redditus populo Romano supra modum invisus, & ut suæ libidini ulterius indulgeret, in paternam domum se recepit, sibi Joanne substituto: sicque Pontifices tres sedes funestabant S. Petrum, S. Mariam Majorem, & Lateranum, omnes impii, omnes scelerati. Hæc cùm videret religiosus quidam Presbyter Gratianus, vir
acer

acer & ingeniosus, tres illas Pontificum larvas adiit, pactaque singulis pecuniâ, & redditibus Angliæ Benedicto (à quo plus erat periculi) quam diu viveret, relictis, ei persuasit renunciare disceptæ dignitati. Quamobrem Romani eum servatorem Ecclesiæ nominârunt, & creârunt Pontificem sub Gregorii VI. nomine, laudatum a magnis viris hujus temporis, à Benone ejusque sequacibus tantum infamatum, cum tamen optimè de Ecclesiâ meritus sit, & pecuniâ non Pontificatum, sed Ecclesiæ pacem redemerit.

Sæviit atrocissimè fames in Gallia, Italia & Germania, ut homines se invicem devorarent: in casâ unius mendiculi inventa sunt 48. capita hominum, quorum se carne saginârat propè Matisconem. Lupi subibant urbes, ut irruerent in homines, & post famem superveniens pestis perniciem ultimam his Provinciis minitabatur.

✽(1045.)✽ Propter receptum Casimirum Polonia S. Petro fit vectigalis, imposito singulis capitibus uno obulo, idque consensu totius regni, & Regis Casimiri.

In Bohemia moritur S. Guntherus Eremita, S. Stephani Regis Hungariæ cognatus.

✽(1046.)✽ Henricus Germaniæ Rex in Italiam venit, & à Gregorio VI. Papâ be-

nignè excipitur, mox tamè in Sutrino Concilio habito persuadet Gregorio, ut Pontificatu se abdicet, eidemq; Suidgerum Episcopum Bambergensem substituit, qui decessit Clemens II. atque hic statim Henricum in Imperatorem, & Agnetem ejus conjugem inungit & coronat. Gregorius autem tunc ostendit, quis esset, nimirum pacis amantissimus, qui dum injuriam sibi factam, spesq; omnes condonavit Ecclesiae.

✱(1047.)✱ Henricus rediens in Germaniam Clementem II. & Gregorium VI. secum deducit, & hoc anno moritur in Germania Clemens II. cum 9. mensibus sedisset, & in Ecclesia sua Bambergæ sepelitur: quo audito Benedictus IX. tertio Sedit Romanam invadit, homo ad perniciem suam, multorumque natus & factus.

Petrus per Imperatorem Henricum armis in Regem Hungariæ restituitur, occiso Ovone, sed Hungari mox Petrum ad pristinam crudelitatem redeuntem, exauctorant & excæcant, ac Andream Ducem revocatum ab exilio sibi Regem præficiunt, eâ lege, ut ipsis ad patrios ritus & idololatriam redire liceret. Quo obtento dirâ persecutione statim in Ecclesias ac Christianos sæviunt, & complures, Ecclesiasticos præsertim Martyrio afficiunt.

(1048.) Henricus Imperator in locum defuncti Clementis II. Poponem Episcopum Brixiensem substituendum Romam mittit, qui omnium suffragiis electus fuit, & dictus Damasus II. sed post dies 20. extinctus est.

Moritur hoc anno S. Odilo Abbas Cluniacensis, vir admirabilis, & hominibus & Deo charus, ex cujus primâ institutione deducta est piissima consuetudo postridie omnium Sanctorum, Fidelium in Domino quiescentium memoriam celebrandi, accedente Sedis Apostolicæ auctoritate & confirmatione.

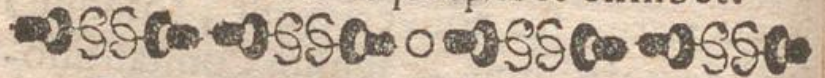
Turcæ, qui hætenus ad Boream Cavenis montis confederant, & ad stipendia Principum vocati inde veniebant, eoque dotati spoliis redibant, à Persarum Rege Saraceno hoc anno vocati, & malè habiti, in eum arma sua converterunt, totaque Perside potiti sunt, & sensim Constantinopolim usque pertingentes, Asiâ minore perdomitâ, Orientale Imperium occuparunt, Occidentali quoque terribiles, & propter militarem disciplinam formidandi.

(1049.) Mortuo Damaso, & fu-
rente Romæ Benedicto Cardinales misere
ad Henricum Legatos, qui peterent ad se
virum utilem Ecclesiæ mitti, quibus ille

submitit Brunonem Comitis Dagsburgensis filium, Episcopum Tullensem, qui assumpto habitu Pontificio transiens Cluniaco, monitus est ab Hildebrando Monacho (qui postea fuit Gregorius VII.) ut hunc cultum deponeret, pollicitus, hoc pacto illum & Henrico & Clero Romano gratum fore; quare in habitu peregrini Romæ susceptus est, & creatus Pontifex sub nomine Leonis IX. vir prudens & pius, signis & miraculis clarus.

✱(1050.)✱ Leo Pontifex Berengarium Hæresiarcham in duplici Synodo, Romanâ & Vercellensi condemnatum, a Fidelium cœtu excommunicat.

Michaël Rex Scotiæ ad limina Apostolorum devotionis ergo venit Romam, ubi multa virtutum specimina, & signatè profusæ liberalitatis in pauperes exhibet.

DE CAS VI.

✱ *Ab anno Christi 1050. ad 1060.* ✱

1051. **N**atus est hoc anno Henricus III. ✱
 ✱ patre Henrico II. matre Agnetæ Augustâ, quem utero gerens, visa est draconem virulentum parere, quod somnium à Deo fuisse probavit evnetus.

1052.